

EEN FANTASTISCHE MINNAAR

(Dream Lover)

Romantische komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN FANTASTISCHE MINNAAR - DREAM LOVER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1977 by Jack Sharkey

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Emily Megroski - een niet-geheel-tevreden huisvrouw

"Moose" Megroski - haar echtgenoot, een prof-halfback

Doreen Mitford - buurvrouw en vriendin van Emily

Rex Forrester - een tamelijk zachtmoedige zakenman van middelbare leeftijd

Galan Del Sufio - een zeer bijzonder Spaans heerschap

DECOR:

Het stuk speelt zich af ten huize van de familie Megorski in Brentwood, Californie, ongeveer halverwege Stockton en San Francisco/Berkeley

EERSTE BEDRIJF: Een Vrijdagochtend in het midden van een zachte oktobermaand

TWEEDE BEDRIJF: Diezelfde dag, 's avonds om 6.30 uur ongeveer

DERDE BEDRIJF: Ongeveer drie seconden later

Als het doek opgaat zien we de huiskamer van de familie Megorski in Brentwood, Californie op een Vrijdagochtend in oktober. De kamer is klein, licht en vrolijk. Door een brede boog rechts in de achterwand zien we een gedeelte van een kleine hal; de onzichtbare voordeur is rechts; de trap naar de tweede verdieping is links; we zien nog net een stukje trapleuning tegen de muur van de hal, waarop eveneens een paar kapstokhaken. Door een tweede, kleinere boog, links in de achterwand, zien we een klein gangetje naar de keuken, die links achter het toneel is. Een wandtelefoon hangt precies in het midden achter die boog. Tussen beide bogen staat een groot wandrek met drie of vier schappen, waarop souvenirs van een fanatieke sportman: Voetbalbekers, een stuk of twee ingelijste foto's van een halfback-in-actie, een voetbal misschien (*Amerikaans*), een voetbalhelm of iets dergelijks, en een paar grote, verbronsde voetbalschoenen met noppen. Voor het overige is de kamer eenvoudig en gezellig ingericht. Een raam (met

gordijnen) in de rechterwand kijkt uit op de voortuin met pad. Op een lange, lage tafel tegen die muur staat een platenspeler met een stapel platen. Daarnaast wat kranten en een keurig stapeltje sportbladen. In het midden van het toneel, iets naar rechts, is een zitgedeelte, bestaande uit een tweezitsbank en een fauteuil. Een bijzettafel met daarop een lamp staat haaks tussen beide zitelementen. Uiterst links vooraan staat een pot met een niet erg florissant sinaasappelboompje. Aan een haak in de hal hangt een damesmantel met een vrolijk gekleurde sjaal en een tamelijk grote damestas.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is het toneel leeg. Dan komt Emily Megorski op vanuit de keuken. Ze zou er erg aardig uit kunnen zien, maar ze heeft zich kennelijk al een tijdje verwaarloosd; ze is tussen de dertig en de vijfendertig jaar, aan de kleine kant en een beetje plomp; ze draagt een uitgezakte badjas over een nachtpon, en een paar uitgelopen pantoffels. Ze heeft een klein gietertje in de hand. Ze ziet eruit of ze toe is aan een tweede kop koffie. Ze gaat naar het sinaasappelboompje en geeft het water; dan doet ze een stap terug om te zien of het al enig positief effect heeft. Ze bestudeert de plant vakkundig en begint er tegen te praten.

EMILY: Je probeert het ook niet. Moet je nou toch eens zien. Vier maanden heb ik je zo goed mogelijk verzorgd, maar je blad is zo dof als maar kan. En waar blijft je bloesem? Als je geen bloesem maakt, hoe moet je dan sinaasappels krijgen? Geef daar maar eens antwoord op. *(pauzeert, alsof ze op antwoord wacht)* Oh, je wilt dus niks zeggen!?.... Wij weten wel hoe we je aan de praat moeten krijgen--zijn er nog familieleden van jou in de San Joaquin Valley--? *(alsof ze een politiek verhoor afneemt, dreigend)*

DOREEN *(achter)*: Emily...? Joe-hoe, Emily...!

EMILY *(gaat rechtop staan, werpt korte blik richting keuken)*: Hier, Doreen,...ik ben met George aan het praten! *(wendt zich weer naar de plant en als Doreen Mitford binnen komt vanuit keuken staat ze er weer tegen te praten)* Kom op, jongen...je kunt het best! Recht-op met je stam en omhoog met die bladeren! *(haalt moedeloos schouders op, draait zich om naar Doreen die naar voren komt)*

DOREEN: Het is droevig gesteld, hè?

EMILY: Met mij of met George?....Koffie?

DOREEN *(gaat op armleuning van fauteuil zitten)*: Graag. Ik zit helemaal zonder. Norman is mopperend naar zijn werk gegaan. *(Emily gaat meteen richting keuken)* Weet je wat ik zat te denken? Misschien kan jouw boompje er niet tegen als je zo militaristisch tegen hem praat. Misschien is het wel een "Georgette"!

EMILY *(bij de boog, wijst met gieter naar plant)*: Oh nee, hij gedraagt zich echt als een George; een Georgette zou maanden geleden al baby-sinaasappeltjes hebben gehad. *(gaat af naar keuken)*

DOREEN: Misschien wordt ze wel non. *(staat op, gaat plant bestuderen)* Ik heb een tante gehad die net zo'n groene kleur had. Die is non geworden. Zuster Olivia.

EMILY *(achter)*: Mag het zwart zijn? De koffiemelk is op.

DOREEN: Heb je geen gewone melk?

EMILY (*achter*): Wel gecondenseerde.

DOREEN: Laat maar zitten. Ik moet toch nodig op dieet. Heb jij nog koffiebroodjes? (*gaat richting boog, Emily komt binnen met twee kopjes zwarte koffie, ze neemt er een aan*) Die heb ik gisteren vergeten te kopen. Daar was Norman ook al zo pissig over. (*ze lopen naar voren en gaan zitten, Doreen in fauteuil, Emily op bank. Onder het praten drinken ze hun koffie*) Zeg, moest je man vandaag niet terugkomen bij de dokter? Hoe gaat het met zijn voet?

EMILY: Hij zegt dat het goed gaat. Maar dat zei hij ook toen hij hem brak. Toen ze hem het veld afdroegen deed-ie niks als protesteren!

DOREEN: Dat weet ik nog. Er waren vier achterspelers voor nodig om hem zijn schoen te laten uittrekken, voordat de dokter naar zijn voet kon kijken.

EMILY: Je zou toch denken, dat een volwassen man verstandig genoeg was, om niet op een gebroken voet rond te gaan rennen.

DOREEN: Norman zou dat nooit doen. Als die zich aan een vel papier snijdt belt-ie al een ambulance.

EMILY: Nou ja, het was wel de eerste wedstrijd van het seizoen. En hij zat net lekker in het spel toen het gebeurde. Hij is helemaal suf geworden van het vier weken binnen moeten zitten.

DOREEN: Hoe laat moet hij bij de dokter zijn?

EMILY (*kijkt op horloge, reageert*): Ohgos! Over een kwartier! (*springt op, rent naar gang, roept naar boven*) Moose?! Moose, je komt te laat bij de dokter!

MOOSE (*brult knorrig*): Ik kom al, ik kom al! Denk je, dat ik geen klok kan kijken?!

DOREEN (*terwijl Emily zuchtend terug komt en weer gaat zitten*): Moet jij je eigenlijk nog niet aankleden, Emily....?

EMILY: Tijd zat als Moose weg is.

DOREEN: Oh, je rijdt dus niet voor hem.

EMILY: Ben je mal? Ik mag nog niet eens naar het stuur van zijn Maserati kijken! Al hadden we een oude kever, dan nog niet. "Achter het stuur hoort een man!"

DOREEN: Zegt-ie dat?

EMILY: Dat zegt-ie. (*Beide vrouwen kijken op als MOOSE MEGORSKI in de gang onder aan de trap verschijnt; hij is ongeveer vijfendertig en zijn naam past precies bij hem; hij heeft een windjack aan over een sweater, een lichtgewicht sportbroek en slechts één kous en schoen, omdat zijn rechter voet dik in het gips zit; Emily gaat staan*) Moose Megorski! Waar zijn je krukken?

MOOSE: Die heb ik helemaal niet nodig! Ik hinkel wel naar de auto.

(Emily zet haar kopje op tafel en komt naar hem toe) Maak toch niet zo'n drukte! Ik red me best! Laat me ook eens wat alleen doen, ja!? *(begint naar de voordeur te hobbelen)*

DOREEN *(naar de zaal)*: Ook leuk om jou te zien, Moose!

MOOSE: Huh? Oh, ja, hallo, Dor.

EMILY: Moose, waar is je jas, het is echt frisjes vandaag.

MOOSE: In godsnaam, Em, het is pas oktober! En wat als ik een van de jongens tegenkom?!

EMILY: Ze konden wel eens denken dat je meer verstand had dan zij allemaal samen!

DOREEN: Dan wordt-ie meteen uit de club gegooid.

MOOSE: Moet je eens goed luisteren, Dor, bij de Stockton Stunters hebben ze bijna allemaal een universitaire graad, net als ik!

EMILY: Als je zo verdomde knap bent, waar heb je dan je andere kous en schoen?

MOOSE: Ben je niet goed wijs? Over die gipspoot zeker?!

EMILY: En als de dokter dat gips er afhaalt....? *(daar had hij niet aan gedacht, hij kijkt op z'n vingers getikt richting trap)* Of wou je op een blote voet thuiskomen? *(gaat naar trap)* Nou ja, ik haal ze wel, ik haal ze wel! *(verdwijnt de trap op)*

EMILY: Een schoen uit-- 'een schoen aan --vertel nog eens wat over je studie-tijd, Moose.

MOOSE *(vriendschappelijk)*: Dat zou je wel willen, hè?

DOREEN: *(loopt met kopje in de hand naar rek met trofeeën)* Wat ga je doen met het gips? *(beurt schoenen op)* Laat je dat ook verbronzen, net als je voetbalschoenen van de universiteit?

MOOSE *(ontgaat de spot)*: Dat kan ik niet maken...alle jongens hebben er hun handtekening op gezet toen ik in het ziekenhuis lag. Zo'n herinnering kan ik niet ruïneren! *(wijst naar gipsvoet)*

DOREEN *(brengt schoenen terug naar plank)*: Het is ook heel bijzonder...een onomstotelijk bewijs dat jouw clubgenoten hun naam kunnen schrijven.

MOOSE: Schei nou eens uit, Dor! Je hoeft echt geen stomkop te zijn om profvoetbal te spelen.

DOREEN: Maar het is wel een voordeel.

MOOSE: Als je denkt dat je me op de kast kunt jagen, dan heb je het mis. Ik weet best waarom je me altijd zo zit te stangen.

DOREEN *(keert zich af, kijkt naar voren, neemt vlug een paar slokjes van haar koffie om haar geagiteerdheid te verbergen)*: Ik weet absoluut niet waar je het over hebt.

MOOSE: Over Norman.

DOREEN *(alsof het niet waar is, forceert een lachje)*: Norman?! Kom

nou, Mister Macho, alleen omdat mijn man professor is hoef je nog niet te denken dat hij geen echte kerel is!

MOOSE: Dat denk ik niet, Dor, jij denkt dat. *(Omdat deze opmerking raak is blijft ze sprakeloos zitten; niet kwaad, alleen maar geschokt als het tot haar doordringt, dat hij wel eens gelijk zou kunnen hebben; voor ze iets kan bedenken om terug te slaan, komt Emily de gang in met de ontbrekende schoen en sok)*

EMILY: Alsjeblieft, jongen. En nu opschieten, anders kom je te laat.

MOOSE *(pakt ze van haar aan)*: Bedankt. Zeg, Em, waar is mijn voetbalshirt eigenlijk? Het lag niet in de kast.

EMILY: Moose, je bent toch zeker niet van plan om morgen in die wedstrijd mee te spelen?! Ook al gaat het gips er vandaag af....

MOOSE: Schatje, we moeten tegen de Green Bay Packers spelen! Dat is de wedstrijd van het seizoen en die mag ik niet missen!

DOREEN: Je kunt hem altijd nog op de t.v. volgen...*(realiseert zich plotseling als ze naar de lege plek rechtsvoor kijkt)* Zeg, waar is jullie televisie eigenlijk?

EMILY: Die heb ik in de slaapkamer gezet toen Moose uit het ziekenhuis kwam. Dan kon hij tenminste de wedstrijden volgen.

DOREEN: Heb jij die weggezet...?

EMILY: Ja, Moose was niet bepaald in staat om te helpen....

MOOSE: Oh, Em, dat is waar ook, ik verwacht een telefoontje van die vent...eh...Forrester heet-ie, geloof ik....en dat is heel belangrijk...

EMILY *(duwt hem gejaagd richting deur)*: Ik neem de boodschap heus wel aan, schat. Dat doe ik toch altijd? Schiet nou maar op....

MOOSE: En, hoor eens, als de coach belt...

EMILY: Maak je nu maar geen zorgen, Moose. Ik regel alles keurig terwijl jij weg bent.

MOOSE: Oh, en als je boodschappen gaat doen....

EMILY: Drie flessen Gatorade, ik weet het, ik weet het.

MOOSE: Had ik al gezegd, dat er Woensdag een talentenjacht is? Ze willen graag, dat ik een praatje houd..

EMILY: Ik zet wel wat voor je op papier; Maandag is het klaar. En ga nou toch in godsnaam!

MOOSE: Weet je nou wat je doen moet,... m'n shirt wassen, een boodschap aannemen van Forrester of van de coach, Gatorade halen, het praatje beginnen te schrijven...heb ik nog iets vergeten..?

DOREEN: Je hebt het startschot nog niet gelost. *(Moose werpt haar een kwade blik toe, maar laat zich door Emily weg duwen, terwijl)*

EMILY: Maak in 's hemelsnaam dat je bij de dokter komt! En rij

voorzichtig! (*zucht van opluchting, loopt naar de tafel om haar kopje te pakken*) Eerlijk, die man denkt, geloof ik, dat ik nog niet weet hoe laat het is!

DOREEN: Daar zou hij wel eens gelijk in kunnen hebben. Met zo'n waslijst heb je ook geen tijd om op de klok te kijken.

EMILY: Ik vind het niet erg. Moose is een drukbezet man.

DOREEN: Man? Hij gedraagt zich meer als een verwend kind.

EMILY: Doreen Mitford! Wat Moose ook moge zijn, hij is beslist niet kinderlijk! (*Beide vrouwen zwijgen even als-van rechts achter het toneel-het geluid klinkt van een auto op de oprit: vroem-vroem-vroem, bij het starten, dan een luid motorgeloei en bandengepiep als de auto de weg opdraait. Het geluid sterft snel weg als de auto de straat uitrijdt*)

DOREEN (*na een pauze*): Wat zei je ook al weer?

EMILY (*handig van onderwerp veranderend*): Wil je nog een kop koffie?

DOREEN: Nee, ik moet nodig weg om zelf koffie te kopen, plus koffiebroodjes voor morgenochtend. Je weet hoe Norman is.

EMILY (*knikt*): Ondervoed.

DOREEN: Het is toch niet te geloven! Ik wed dat Norman meer calorieën per dag binnen krijgt dan Moose...bij iedere maaltijd schept hij zijn bord torenhoog op en neemt tussendoor nog een paar boterhammen met pindakaas en een paar glazen bier. Hij is een-meter-negentig lang maar hij weegt amper een kilo meer dan ik! Het is om razend van te worden; ik hoef alleen maar een recept te lezen en dan kom ik al aan! (*Emily pakt Doreens kopje en gaat met beide kopjes richting keuken*)

EMILY: Hoe zou het komen dat professoren bijna altijd lang en mager zijn?

DOREEN (*volgt haar naar de boog*): Waarschijnlijk omdat ze zich steeds tussen de studenten door moeten wringen bij het wisselen van de les. Heus waar, ze hebben daar op Berkeley tien studenten op een vierkante meter! (*blijft staan om naar tijdschriften op tafel te kijken terwijl Emily af gaat*) Zijn jullie alleen maar op sportbladen geabonneerd?

EMILY (*achter*): Die zijn van Moose. Hij denkt dat-ie zijn team tekort doet als hij niet van alles in de sport op de hoogte blijft.

DOREEN (*bladert vluchtig door een tijdschrift*): Wat moet-ie dan met zo'n Wapen Magazine. Oh, ik zie het al, er staat een artikel in over hoe je een doel moet raken. Dat moet-ie dan maar eens goed bestuderen. (*ze laat het tijdschrift weer op de stapel vallen en Emily komt weer binnen*)

EMILY: Oh, dat leest-ie alleen maar om in de kleedkamer mee te kunnen praten. Moose heeft een hekel aan jagen en vuurwapens, maar hij wil niet overkomen als een doetje.

DOREEN: Soms denk ik wel eens, dat mannen alleen maar naar sportevenementen kijken, omdat ze niet weten hoe ze een gesprek moeten voeren. Ze maken zich een paar gemeenplaatsen eigen en kletsen er dan op los of ze echt communiceren. *(doet een manlijke stem na, danst als een bokser van de ene voet op de andere, geeft een paar lichte stootjes tegen Emily's schouders, etc. en roept ondertussen):* "Hee-zeg, wat een wedstrijd gisteren, hè?! Man, heb je dat laatste doelpunt gezien? Ze hebben de tegenstanders mooi in de pan gehakt, hè? Hè?!"

EMILY *(brengt zich lachend in veiligheid voor de stompen):* Hou op, Doreen! Ik vind het al moeilijk genoeg om niet te lachen als Moose zo doet!

DOREEN *(gaat richting boog):* Geen wonder dat die voetballers zulke brede schouders hebben...dat zijn geen spieren, ze zijn gewoon opgeblazen door dat geleuter over sport! Maar nu moet ik echt mijn boodschappen gaan doen. Succes met je waslijst! *(gaat af door keuken, terwijl:)*

EMILY: Bedankt voor je bezoek en de groetjes aan Norman. *(is gevolgd naar boog en blijft daar staan terwijl ze naar links achter het toneel kijkt)*

DOREEN *(achter):* Doe ik. Tot kijk, hè?

EMILY: Tot kijk, Doreen!

Gaat terug in de kamer, zet haar handen op haar heupen, bestudeert de kamer een moment, alsof ze moet besluiten wat ze eerst zal gaan doen. Dan verandert haar manier van doen: ze kijkt, bijna steeds, nog eens naar waar Doreen juist vertrokken is, gaat dan naar de fauteuil, kijkt links en rechts en beurt het kussen op, haalt er een tijdschrift onder vandaan, legt het kussen terug, gaat in de verste hoek van de bank zitten, slaat tijdschrift open, dat, zoals we kunnen zien, een soort van Romantische Liefdesgeschiedenissen is, zoekt op waar ze kennelijk gebleven was en begint verzaligd te lezen; ze glimlacht en leunt dan met gesloten ogen achterover, terwijl ze het tijdschrift open tegen haar boezem drukt. De belichting verandert geleidelijk van 'DAGLICHT' in 'DRO-OMLICHT', een soort maanlichteffect, waarin alle voorwerpen in de kamer nog duidelijk zichtbaar zijn, maar op een vreemde, onwerkelijke manier, als in een romantische droom. Als de belichting deze fase heeft bereikt komt GALAN DEL SUEFIO op

links vanuit hal. Hij is een buitengewoon knappe verschijning, jeugdig, gebronsde huid, kleine snor en tochtlatjes; hij is gekleed in een elegant smoking-jasje met brede das; *(zoals Cesar Romero in een film uit de jaren dertig)* hij ziet Emily, begint stralend te glimlachen, gaat achter haar staan en legt zijn handen langs haar bovenarmen.

GALAN: Querida!

EMILY *(haar ogen nog steeds gesloten, haalt in verrukking haar schouders op)*: Oh, Galan! Mijn liefste! Ben je daar, eindelijk!

GALAN *(loopt om de bank, gaat naast haar zitten, neemt haar beide handen)*: Maar natuurlijk! Jij riep en hier ben ik! Heb ik je ooit teleurgesteld? *(begint hartstochtelijk haar handen te kussen)*

EMILY *(met omfloerste blik)*: Oh, dit is waanzin, waanzin! *(hij kust langs haar rechter arm omhoog, haar rechterwang, voorhoofd, linker wang en langs haar linker arm naar beneden naar haar hand)* Nee-nee!....Niet doen!...Ophouden!...Nee-nee, niet ophouden! *(hij heeft nu haar linker hand bereikt, ze pakt abrupt zijn gezicht tussen haar beide handen en kijkt hem in de ogen)* Oh, mijn liefste, mijn aller-allerliefste! Het is gevaarlijk...als mijn man terug komt...!

GALAN *(grijpt teder haar polsen)*: Als ik bij jou ben, Emilia, mijn heerlijkheid, mijn eigen, verrukkelijke schoonheid, dan ben ik nergens bang voor! *(houdt haar polsen nog vast en kust wild haar handpalmen)*

EMILY *(geniet met volle teugen)*: Bij mij? Maar ik ben slechts een eenvoudige huisvrouw! Hoe kan zo'n geweldige man als jij zich zo tot mij aangetrokken voelen...?

GALAN: Welke man zou dat niet?! Die ogen...die ongelooflijke ogen van jou...die zijn als poelen vloeibaar maanlicht!

EMILY: Dat vindt mijn man helemaal niet. Hij zegt, dat mijn ogen te dicht bij elkaar staan.

GALAN *(haalt schouders op)*: Nou, goed dan...*(begint weer schor van hartstocht te praten)* Jouw te dicht-bij-elkaar-staande-ogen zijn als poelen vloeibaar maanlicht!

EMILY: Oh, Galan, ga door, ga door...!

GALAN: Jouw neusje is een meesterwerk van zuiver ivoor, als van een heidense Babylonische Heerseres...en bij elke ademtocht bewegen je neusvleugels als die van een warmbloedig jungledier...!

EMILY: Ja, ja...?

GALAN: En je mond zacht en warm en smachtend trillend van onzegbaar verlangen, bevend van hartstocht....oh, een man zou

zijn koninkrijk geven voor die mond...dat kleine rose tongetje...die bloedrode, fluwelen lippen...!

EMILY: Oh, ik weet het, ik weet het!

GALAN: En die hals, blank als sneeuw, maar kloppend van brandende liefde...!

EMILY: Ga door...ga door!

GALAN: En die twee zachte, verrukkelijke, ...

EMILY: Ja...?

GALAN:...schouders!

EMILY: Oh, ik dacht al...!

GALAN (*springt overeind*): Hoeveel lieflijkheid kan een man verdragen?! Ik word verscheurd door verlangen...ik ben één groot, verslindend vuur ...mijn hart klopt tot berstens toe van verlangen naar jou! (*knijpt met zijn vingers*) Champagne! We moeten champagne hebben! (*gaat vlug af naar keuken, zegt:*) We zullen drinken op onze liefde met de drank van onsterfelijk verlangen...!

EMILY (*zweeft gracieus naar boog en roept hem na*): Ja, Galan! Ja, mijn liefste! Ja! Ja! Ja! (*telefoon gaat; de belichting verandert onmiddellijk weer in DAGLICHT en Emily wankelt een beetje bij de overgang, knippert met haar ogen en probeert weer met beide benen op de grond te komen; de telefoon rinkelt weer; ze is nu geheel terug op aarde en gaat richting telefoon, maar herinnert zich opeens het tijdschrift op de bank, neemt een sprongetje en stopt het schuldig terug onder het kussen van de fauteuil, net als de telefoon weer rinkelt; ze gaat ernaar toe en neemt op*) Hallo?...Nee, sorry, die is er niet. Kan ik u misschien helpen?...Oh, ja, meneer Forrester, Moose zei al dat hij uw telefoontje verwachtte...Vanochtend?...Dat zal wel gaan, denk ik. hoe laat ongeveer?...Ja, dan is hij zeker weer thuis...Goed, ik zal het hem vertellen... Ja, dag meneer Forrester. (*hangt op, begint de kamer in te lopen, aarzelt dan, doet een klein stapje terug, kijkt hoopvol naar keuken*) ...Galan...? (*wacht even af, zucht, gaat verder kamer in, blijft dan luisterend staan; we horen een auto de inrit op komen; ze kijkt geschrokken op haar horloge*) Oh, nee, zo laat kan het toch nog niet zijn! Ik ben nog niet eens aan de was begonnen!

MOOSE (*komt als een jogger door voordeur binnen, zonder gips, beide schoenen aan, blijft bij de ingang staan, spreidt zijn armen in een grootse entree*): TA-DAAA....!

EMILY: Moose! Wat zei de dokter?

MOOSE: Zo gezond als een vis. Ik sta te trappelen van ongeduld! Ik zal die Green Bay Packers morgen eens laten zien wat voetballen is! Waar is mijn shirt? Ik ga meteen een potje oefenen!

EMILY: Ik..ik heb nog geen kans gehad om het te wassen...

MOOSE: Wat?! Wat heb je dan verdomme de hele tijd gedaan? Je hebt twee uur de tijd gehad!

EMILY: Op een of andere manier...was het opeens zo laat. Ik wist echt niet...

MOOSE (*kijkt haar scherp aan*): Voel je je wel goed? Je hebt zo'n kleur?!

EMILY (*elke gelegenheid tot meer romantiek aangrijpend*): Oh, Moose, zeg eens, wat zie je nog meer in mijn gezicht?

MOOSE: Wat zou ik er nog meer in moeten zien? Heb je opvliegers, of zo?

EMILY (*beledigd*): Dat duurt nog wel een paar jaren voor ik die krijg, HOMERUS!

MOOSE (*als gestoken*): Ik heb je toch gezegd dat je me nooit meer zo mag noemen?!

EMILY: Maar zo heet je toch, of niet?!

MOOSE: Alleen op mijn geboortebewijs!

EMILY: En in ons trouwboekje!

MOOSE: Oké, dat is dan twee keer in mijn leven dat ik zo genoemd moest worden!

EMILY: Drie keer! Ook op je contract met de Stockton Stunters.

MOOSE: Oké, klopt! Maar laat niemand me ooit weer zo noemen! "HOMERUS"! Bggg!

EMILY: Homerus was een heel beroemde Griekse dichter!

MOOSE: Daar hadden mijn ouders nooit van gehoord...ik ben genoemd naar de buurman in die serie op de radio, de Henry Aldrich show!

EMILY: Dat was voor mijn tijd!

MOOSE: Ook voor de mijne, hoor! (*gaat richting trap*) Waar is dat shirt...ik trek het wel vuil aan! (*gaat af langs boog*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto